

Articolele lui K. Popyov, *За някои особености на българското съставно сказуемо, съпоставено с руското* (p. 121—134) și G. Tagamlički, *Някои особености в употребата на местоименията в руски и български език* (p. 255—276), au ca obiect comparația, de orientare tipologică, dintre unele limbi slave.

Așa, în bulgară predicatul compus nu se lipsește de copula *быть* la prezent, folosește forma articulată sau nearticulată a adjectivului cu rol de nume predicativ, în locul formeii lungi sau scurte din limba rusă ș.a.m.d. Pe această cale, sînt evidențiate construcții și modele specifice pentru limbile bulgară și rusă.

Pe aceeași linie, G. Tagamlički compară pronumele personale și reflexive în cele două limbi, stabilind deosebiri în funcționarea lor. De pildă, particula bulgară *се* (*cu*) se dovedește mai activă decît corespondenta ei rusească *-ся*.

Trei articole dezbat problemele hidronimiei și toponimiei slave: I. Duridanov, *Южнославянските речни названия и техният значение за славянския топонимичен атлас* (p. 181—212); I. Zaimov, *Български водни имена в сепликти на славянската лексика* (p. 301—308) și P. Fischer, E. Eichler, G. Naumann, G. Walter, G. Schall, G. Witkowski, *Beitrag zum Slawischen Onomastischen Atlas aus der DDR* (p. 213—244).

Primul articol analizează 28 de hidronime de pe teritoriul Jugoslaviei, 12 de pe teritoriul Bulgariei și 4 de pe teritoriul Macedoniei Egeice și Traciei Occidentale. Pentru claritatea demonstrației, se anexează următoarele hărți: 1) cele mai vechi nume slave de riuri mari și mijlocii din Peninsula Balcanică (schită sinoptică); 2) răspîndirea hidronimelor slave comune *Oca, *Ryla, și *Jan; răspîndirea hidronimului *Bystria la sud de Carpați. Hărțile sînt însoțite de lista hidronimelor și a coordonatelor lor geografice. Studiul se încheie cu o listă de abrevieri.

Articolul lui I. Zaimov completează oarecum pe cel precedent, considerînd hidronimele bulgare pe fondul larg al dezvoltării vocabularului slav. Într-adevăr, gradul de probabilitate cu care se stabilește originea cutărui sau cutărui hidronim crește simțitor cînd cercetarea antrenează și datele celorlalte limbi slave.

Lucrarea colectivă a specialiștilor germani (vezi mai sus) se distinge prin bogăția materialului faptic din domeniul onomasticii slave, așa cum este ea atestată în nordul și sudul R.D.G. Studiul cuprinde și cîteva hărți.

Două articole se referă la raporturile lingvistice interslave și, respectiv, la cele dintre slavi și neslavi: R. Bernard, *Rapports lexicaux des langues slaves: trois mots du russe littéraire représentés dans les dialectes bulgares* (p. 245—248); G. G. Bilfeldt, *Die slawischen eigentlichen Relikwörter in deutschen Mundarten* (p. 153—170).

Primul articol discută cuvintele rusești *мещанин*, „mic-burghez“, *храмина* „clădire“ și *женщина* „femeie“, urmărind aria lor de răspîndire pe terenul dialectelor bulgare.

După cum menționează G. Bilfeldt, numărul relicvelor lexicale slave în graiurile germane este destul de mare, ceea ce confirmă o dată în plus cunoscuta teză a vechilor raporturi slavo-germane, marcate prin influențe lingvistice reciproce. Se știe însă că, într-un trecut nu prea depărtat, numărul împrumuturilor slave din limba germană era în mod artificial diminuat.

Subiectul articolelor lui K. Mircev, *За езиковите особености на новооткрити фрагменти от найстар славянски апостолски текст—Енински апостол от XI в.* (p. 81—104) și N. M. Dilevski, *Украинское рукописное евангелие 1568 года из Галича в Музее возрождения города Свиштова в Болгарии* (p. 309—322), îl formează limba unor monumente scrise.

K. Mircev, cunoscut istoric al limbii bulgare, analizează particularitățile limbii unor fragmente ale *Apostolului din Enina* (sec. XI), descoperite în satul cu același nume din Bulgaria Centrală. În ce privește fonetica, sînt semnalate vocalele nazale, vocalele reduse (*ъ* și *а*) întrebuințarea lui *ѣ* în locul lui *и*, alternanța *а*: *ѣ*, haplogia etc. Morfologia și sintaxa fragmentelor se caracterizează de asemenea prin trăsături arhaice.

N. M. Dilevski se ocupă de manuscrisul unei evanghelii ucrainene din Halici (1568) descoperită în anii 30 pe teritoriul Bulgariei. Autorul nu aprofundează, totuși, studiul limbii monumentului. Atenția sa se concentrează asupra paleografiei textului, asupra izvoarelor și istoriei sale, precum și asupra ucrainismelor (fonetice, gramaticale și lexicale) care se pot întîlni